1

17.00 น. วันศุกร์ น่าจะเป็นเวลายากที่สุดที่จะเคลื่อนไหวในเมืองโดยไม่มีใครสังเกตเห็น หรืออาจง่ายที่สุด เพราะเป็นช่วงเวลาที่ไม่มีใครสนใจอะไรนอกจากถนนเบื้องหน้า

ชายในรถมินิแวนสีอ่อนพร้อมอาวุธปืนไรเฟิลกำลังมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือของเมือง ใช้ความเร็วปกติ ไม่สะดุดตา เขาสวมโค้ตกันฝนสีอ่อนกลัดกระดุมไล่ตั้งแต่เม็ดบนสุด สวมหมวกสีอ่อนและดึงปีกหมวกต่ำ ใส่แว่นกันแดดทั้ง ๆ ที่กระจกรถทึบแสงแถมท้องฟ้ายังมีเมฆมาก สวมถุงมือแม้อากาศไม่เย็น อีก 3 เดือนกว่าจะถึงฤดูหนาว

การจราจรเริ่มติดขัดทันทีที่ถนนสาย 1 ทอดขึ้นเนิน รถคลานตามกันไปช้า ๆ แล้วหยุดนิ่งสนิทตรงบริเวณคอขวด จากสองช่องทางเดินรถกลายเป็นช่องทางเดียวเนื่องจากมีการรื้อผิวถนน ไปทางไหนก็มีแต่การซ่อมแซมรื้อถอนก่อสร้าง คนใช้รถใช้ถนนต้องผจญฝันร้ายนานนับปี ทั้งจากถนนขรุขระเป็นหลุมบ่อ รถโรยหิน รถโม่ปูน รถปูผิวทาง ชายผู้มาพร้อมกับปืนไรเฟิลปล่อยมือจากพวงมาลัย ถลกปลายแขนเสื้อดูนาฬิกาข้อมือ

11 นาที

รออีกหน่อย

เขาถอนเท้าออกจากเบรก ปล่อยรถคลานไปข้างหน้า แล้วหยุดในบริเวณที่ถนนแคบลงแต่ทางเท้ากว้างขึ้นเพราะเป็นจุดเริ่มต้นของย่านการค้าใจกลางเมือง ตลอดสองข้างทางมีร้านค้าใหญ่ ๆ ไล่ไปตามพื้นที่ที่ลาดชัน ทางเท้า

SAMPLE

กว้างเปิดโอกาสให้นักชอปปิ้งเดินทอดน่องกันอย่างสบาย คนเดินเท้ามีที่ทางสัญจรมากกว่ารถ การจราจรเคลื่อนตัวอย่างเชื่องช้า เขาดูนาฬิกาอีกครั้ง

8 นาที

รออีกหน่อย

อีก 90 เมตรถัดมา ความฟู่ฟ่าคึกคักของย่านชอปปิ้งลดน้อยลง การจราจรคล่องตัวขึ้น ถนนสาย 1 เปิดกว้างขึ้น แต่ผิวถนนช่วงนี้ไม่ค่อยเป็นใจนัก ริมทางมีบาร์เบียร์และร้านขายของจิปาถะราคาถูก อาคารที่จอดรถทางซ้ายมือกำลังก่อสร้างส่วนต่อเติม ไกลออกไปข้างหน้าเป็นกำแพงเตี้ย ๆ กั้นถนน หลังกำแพงเป็นลานกว้างที่มีสระน้ำพุ บริเวณที่โล่งลมแรงอย่างเห็นได้ชัด หอสมุดเก่าแก่อยู่ทางซ้ายของลาน ด้านขวาเป็นตึกออฟฟิศที่เพิ่งสร้างใหม่ ด้านหลังมีตึกสูงซึ่งติดกระจกสีทึบ ถนนช่วงนี้เป็นแนวโค้งหักศอกออก ด้านขวาของลานทอดไปทางทิศตะวันตก ผ่านทางเข้าด้านหลัง ผ่านพื้นที่ขนถ่ายสินค้าและใต้ไฮเวย์

ชายในรถมินิแวนชะลอรถก่อนเลี้ยวหน้าลาน แล้ววนซ้ายเข้าอาคารที่จอดรถตรงขึ้นทางลาด ไม่มีสิ่งกีดขวางใด ๆ เพราะแต่ละช่องมีมิเตอร์แยกต่างหาก จึงไม่มีพยานรู้เห็น ไม่มีตั๋ว ไม่มีเอกสารให้แกะรอย เขารู้ดีอยู่แล้วเมื่อถึงชั้นสองของอาคารหลังเก่าก็ตรงไปยังมุมด้านไกลสุด หยุดระหว่างแถวช่องที่จอดรถแล้วลงไปขยับกรวยจราจรสีส้มจากช่องสุดท้ายซึ่งติดกับส่วนของอาคารที่กำลังขยายเพิ่ม นี่เป็นช่องเดียวที่ยังว่าง ปกติแล้วที่นี่มีรถจอดเต็มตลอดเวลา จึงต้องขยายพื้นที่เป็นสองเท่า

เขาเคลื่อนรถเข้าจอดในช่อง ดับเครื่องแล้วนั่งรอครู่หนึ่ง รอบบริเวณเงียบเชียบ รถทุกคันเป็นของลูกค้าที่มาชอปปิ้งแต่ไม่มีใครอยู่ในรถ คนฉลาดจะไม่เอารถออกจากที่นี่ตอนห้าโมงเย็นซึ่งเป็นชั่วโมงเร่งด่วนที่คนเลิกงาน ยิ่งปิดช่องทางเดินรถบางส่วนก็ยิ่งล่าช้า คนจึงเลือกกลับตอนสี่โมงเย็นหรือรอจนเลยหกโมงเย็นไปก่อน

ชายในรถมินิแวนดูนาฬิกาอีกครั้ง

4 นาที

สบาย ๆ

SAMPLE

จากนั้นเปิดประตูด้านคนขับ ลงรถไปหยุดที่มิเตอร์แล้วหยอดเหรียญ 25 เซนต์สำหรับค่าจอด 1 ชั่วโมง ได้ยินเสียงเหรียญไหลเข้าไป มิเตอร์จับเวลาเริ่มนับถอยหลัง ทั้งชั้นมีเพียงกลิ่นน้ำมัน กลิ่นยางล้อ และกลิ่นท่อไอเสียที่เย็นแล้ว

เขายืนนิ่งข้างรถโดยสวมรองเท้าบู๊ตหนังกลับสีน้ำตาลสูงครึ่งแข้ง พื้นยางดิบขรุขระ มีรูสำหรับร้อยเชือกข้างละรู ยี่ห้อคลากส์ ทำในอังกฤษ ทหารหน่วยรบพิเศษชอบรองเท้าแบบนี้มาก มันถูกออกแบบมาให้มีลักษณะเฉพาะรูปทรงไม่เปลี่ยนมานานสัก 60 ปีได้

ดูจากมิเตอร์มีเวลาอีก 59 นาที แต่เขาไม่ต้องการเวลาถึงขนาดนั้น เขาเปิดประตูท้ายรถ ก้มตัวเข้าไปในรถแล้วคลี่ห่อผ้าออกมา ภายในเป็นไรเฟิล-สปริงฟิลด์ เอ็ม 1 เอ ซุปเปอร์แมทช์ ชนิดประจุเอง ด้ามปืนเป็นไม้วอลนัตอเมริกัน ลำกล้องหนักทำด้วยโลหะคุณภาพเยี่ยม ซองกระสุนบรรจุได้ 10 นัด รังเพลิงสำหรับกระสุนขนาด .308 มันเป็นปืนที่ดีเยี่ยมเทียบเท่าไรเฟิลซุ่มยิงเอ็ม 14 ชนิดประจุเองที่ทหารอเมริกันใช้ นัดแรกอาจไม่แม่นยำเหมือนปืนระบบลูกเลื่อนชั้นนำ แต่ก็ไม่มีปัญหาเพราะไม่ได้จะยิงระยะไกลมาก

เขาเริ่มบรรจุกระสุน เอ็ม 852 เป็นแบบสเปเชียล เลคซิตี้ แมทช์ ปลอกทองเหลือง หัวเชียร่า แมทช์คิง น้ำหนัก 168 เกรน ชนิดหัวรู ส่วนหัวและท้ายเรียว กระสุนน่าจะดีกว่าปืนด้วยซ้ำ เรียกว่าผิดฝาผิดตัวไปหน่อย

เขายืนฟังความเงียบสักพักก่อนคว้าอาวุธจากเบาะหลัง ก้าวตรงไปยังส่วนขยายที่เชื่อมต่อกับโครงอาคารเก่า ระหว่างคอนกรีตเก่ากับใหม่มีร่องกว้างราวเซ็นต์กว่า ๆ คล้ายเป็นเส้นแบ่งเขตเผื่อคอนกรีตขยายตัวเมื่อโดนอากาศร้อน เดาว่าอาจจะรอใช้น้ำมันดินประสานรอยต่อ บริเวณเหนือร่องแคบ ๆ ขึงเทปสีเหลืองสลับดำระหว่างเสาสองต้นพร้อมป้ายข้อความ *อันตราย ห้ามเข้า* ชายถือไรเฟิลคุกเข่ากับพื้นลอดใต้เทปเข้าไปในเขตก่อสร้าง

พื้นคอนกรีตใหม่บางส่วนยังไม่เรียบ แผ่นไม้กระดานจำนวนมากวางเป็นทางเดิน ถุงปูนซีเมนต์ทั้งที่ยังไม่เปิดใช้และถุงเปล่าวางระเกะระกะ เมื่อเดินลึกเข้าไปส่วนต่อขยายก็ยิ่งกว้างมากขึ้นเรื่อย ๆ หลอดไฟเปลือยห้อยจากเพดานแต่ปิดไฟไว้ทุกดวง บนพื้นมีอะไรต่อมิอะไรเต็มไปหมด ทั้งรถเข็น

SAMPLE

กระป๋องน้ำอัดลมบี้แบน แกนสายเคเบิล ท่อนไม้ กองหิน เครื่องผสมปูน ฝุ่นผงสีเทาผสมปนเปกับกลิ่นชื้นของปูนขาว

มือปืนหิ้วไรเฟิลเดินฝ่าความสลัว กระทั่งใกล้ถึงมุมด้านตะวันออกเฉียงเหนือของอาคารจอดรถที่กำลังก่อสร้าง จึงหยุดยืนเอาหลังพิงเสาคอนกรีต นิ่งอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่งก่อนขยับศีรษะออกขวาเล็กน้อย ตอนนี้เขาอยู่ห่างจากผนังอาคารราว 2.5 เมตร ผนังสูงแค่ระดับเอว ด้านหน้าติดตั้งท่อนเหล็กยาวตรึงด้วยสลักเกลียวเพื่อกันไม่ให้รถพุ่งกระแทกผนังคอนกรีตที่ยังสร้างไม่เสร็จ และบนพื้นทำฐานรองรับเสามิเตอร์จอดรถไว้แล้วหลายตัว

เขาขยับไปข้างหน้าอีกไม่ถึงก้าว หมุนตัวเล็กน้อยจนรู้สึกได้ว่ามุมเสาอยู่ระหว่างกระดูกสะบักที่ไหล่ด้านหลัง แล้วหันมองทางทิศเหนือและตะวันออกตรงไปยังลานกว้าง กะขนาดสระน้ำพุสี่เหลี่ยมผืนผ้าทรงแคบและยาวได้ประมาณ 25 × 7 เมตร ผนังสระสี่ด้านก่ออิฐสูงแค่เอว มองตามความยาวของสระแนวสายตาทแยงจากมุมใกล้ด้านหน้าไปยังมุมไกลด้านหลัง เห็นระลอกคลื่นเล็ก ๆ บนผิวน้ำ น้ำในสระลึกราว 1 เมตร ได้ยินเสียงน้ำพุพุ่งขึ้นจากกลางสระชัดเจน ปะปนกับเสียงการจราจรที่เคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้าและเสียงผู้คนที่เดินไปมาอยู่ข้างล่าง ผนังขอบสระด้านหน้าอยู่หลังกำแพงที่แยกลานน้ำพุจากถนนสาย 1 เกือบเมตร ผนังทั้งสองจึงอยู่ใกล้กันมากและขนานกันไปราว 7 เมตรจากทิศตะวันออกไปตะวันตก กลายเป็นทางเดินแคบ ๆ

แม้จะอยู่บนอาคารจอดรถชั้นสอง แต่การที่ถนนสาย 1 ทอดตัวขึ้นเนินจึงทำให้ลานน้ำพุอยู่ต่ำลงไปไม่ถึงหนึ่งชั้น จากตำแหน่งนี้เขาเห็นประตูทางเข้าตึกออฟฟิศสร้างใหม่อยู่ด้านขวาของลานกว้าง สภาพทรุดโทรมเร็วเพราะไม่มีคนมาเช่า ฉะนั้นเพื่อรักษาหน้าตาบริเวณใจกลางเมืองที่เพิ่งขยาย รัฐจึงใช้พื้นที่ตรงนี้ให้เป็นประโยชน์กับหลายหน่วยงาน ทั้งกองทะเบียนยานพาหนะ สำนักงานสัสดีกองทัพสหรัฐทั้งบก–เรือ-อากาศและหน่วยนาวิกโยธินซึ่งดูแลเกี่ยวกับการเกณฑ์ทหารใหม่ก็อยู่ที่นี่ อาจจะมีสำนักงานประกันสังคมกับสรรพากรด้วย แต่เขาไม่ได้สนใจข้อมูลพวกนี้

มือปืนไรเฟิลคุกเข่าลงไปหมอบราบกับพื้น เคลื่อนตัวไปข้างหน้าในท่าคลานแบบพลซุ่มยิงระยะไกล ตลอดหลายปีในกองทัพเขาเคยเคลื่อนไหว

SAMPLE

ลักษณะนี้มาแล้วนับล้านกิโล ใช้เข่า ข้อศอก และหน้าท้องเป็นตัวขับเคลื่อนตามยุทธวิธีของพลแม่นปืน ต้องแยกตัวจากกองร้อยห่างออกมาเป็นกิโลเพื่อเข้าสู่จุดซุ่มยิง บางครั้งใช้เวลาฝึกหลายชั่วโมงเพื่อเลี่ยงสายตาผู้สังเกตการณ์ที่ใช้กล้องส่องทางไกลจับความเคลื่อนไหว แต่เวลานี้เขาต้องซ่อนตัวในระยะแค่ 2.5 เมตร และเท่าที่รู้ไม่มีใครคอยจับตาเขาอยู่

เมื่อคลานถึงฐานกำแพง เขาแนบตัวราบกับพื้นคอนกรีตขรุขระแล้วชันตัวลุกขึ้นนั่ง วางก้นบนส้นเท้าขวา เท้าซ้ายยันพื้น คางด้านซ้ายอยู่ในแนวตรง วางข้อศอกซ้ายบนเข่าซ้าย ยกไรเฟิล พาดปืนบนขอบผนังคอนกรีต ขยับไปมาตามคำแนะนำในคู่มือฝึกยิงปืนหลังที่กำบังในท่า*คุกเข่าต่ำ* จนรู้สึกกระชับและมั่นคง นี่คือท่ายิงที่มีความแม่นยำสูง เป็นรองแค่ท่านอนยิงโดยวางลำกล้องปืนพาดขาทรายเท่านั้น เขาผ่อนลมหายใจเข้าออก หลักการของมือปืนซุ่มยิงระยะไกลคือ *หนึ่งนัด : หนึ่งชีวิต* เพื่อให้ได้ผลต้องคุมสติให้มั่นคง นิ่ง และใจเย็น เขาหายใจเข้าออกจนรู้สึกผ่อนคลาย

พร้อม
แฝงตัวเข้าประจำจุดเรียบร้อย
เหลือแค่รอเวลา

เขานิ่งอยู่ประมาณ 7 นาที หายใจช้า ๆ พยายามทำใจให้ปลอดโปร่ง มองหอสมุดทางซ้ายมือ ด้านหลังหอสมุดเป็นถนนไฮเวย์ มันม้วนตัวคล้ายกำลังโอบกอดปกป้องตึกใหญ่เก่าแก่จากอันตราย ก่อนที่จะยืดตรงเล็กน้อยผ่านด้านหลังตึกสูงกระจกทึบ ตรงนั้นถนนสูงเท่ากับชั้นสี่ หน้าตึกสูงหลังนั้นมีแผ่นหินสลักสัญลักษณ์รูปนกยูงของสถานีโทรทัศน์เอ็นบีซีอยู่ด้วย มือปืนมั่นใจว่าสถานีโทรทัศน์เอ็นบีซีประจำท้องถิ่นเป็นเพียงออฟฟิศเล็ก ๆ อาจกินพื้นที่ชั้นเดียวด้วยซ้ำ ไม่ใช่ตึกทั้งหลัง ที่เหลืออาจจะเป็นสำนักงานกฎหมาย สำนักงานบัญชี บริษัทที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ ตัวแทนประกันภัย หรือไม่ก็เป็นออฟฟิศว่าง

SAMPLE

คนบางส่วนกำลังเดินออกจากตึกหลังใหม่ คงเป็นพวกที่ไปติดต่อขอรับใบอนุญาต หรือคืนแผ่นป้ายทะเบียนเก่า หรือสมัครเป็นทหาร หรือเจอปัญหาระเบียบกฎเกณฑ์หยุมหยิมของหน่วยงานรัฐ วันศุกร์เจ้าหน้าที่เลิกงาน 17.00 น. ผู้คนทยอยออกทางประตูหน้าตึกเดินจากขวาไปซ้าย เมื่อใกล้ถึงทางเดินแคบ ๆ ระหว่างขอบสระกับกำแพงที่กั้นลานน้ำพุจากถนน คนพวกนั้นถูกบีบให้เดินเรียงเดี่ยวบริเวณที่เป็นคอขวด กลายเป็นเป้าโจมตีในระยะห่างไม่ถึง 35 เมตร ใกล้มาก ง่ายมาก

เขารอเวลา

ระหว่างเดินเฉียดขอบสระเตี้ย ๆ บางคนแหย่นิ้วระน้ำในสระ มือปืนไรเฟิลเห็นเหรียญทองแดงมูลค่า 10 เซนต์เกลื่อนแผ่นกระเบื้องใต้น้ำ แรงน้ำพุที่กระแทกผิวน้ำทำให้เกิดระลอกคลื่นเล็ก ๆ จนเหรียญกระเพื่อมและเคลื่อนจากที่เดิม

เขาจับตามองและคอย

ถึงตอนนี้คนทะลักออกจากตึกเกือบจะพร้อมกัน ต้องเสียเวลาชะลอหรือหยุดเป็นกลุ่มก่อนเข้าแถวเดินเรียงเดี่ยวผ่านทางเดินแคบ ๆ ระหว่างขอบสระน้ำพุกับกำแพงเตี้ย ไม่ต่างกับการจราจรที่ติดขัดบนถนนสาย 1 เมื่อทางเดินรถเหลือช่องเดียว คนพวกนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับแถวลูกเป็ดเชื่องช้าในสนามซ้อมยิงปืน

มือปืนไรเฟิลผ่อนลมหายใจ นิ่งรอเวลา

แล้วเลิกคอย

เขาเหนี่ยวไกครั้งแรกแล้วต่อด้วยครั้งถัดไปเรื่อย ๆ

นัดแรก เสียงปืนดังสนั่น หัวกระสุนทะยานจากปากลำกล้องด้วยความเร็วเหนือเสียง ทะลวงศีรษะชายคนหนึ่งเสียชีวิตทันที เลือดกระฉูดจากแผลกระสุน ร่างทรุดฮวบลงพื้นราวกับหุ่นกระบอกเชือกขาด

ฆ่าด้วยกระสุนนัดแรก

เยี่ยม!

เขายิงอย่างรวดเร็วจากซ้ายไปขวา นัดที่ 2 โดนชายคนถัดไปที่ศีรษะเช่นกัน ผลที่ได้ไม่ต่างจากรายแรก นัดที่ 3 เข้าเป้าที่ศีรษะหญิงคนหนึ่ง ตาย

SAMPLE

ทันทีเหมือนสองรายแรก 3 นัดกับ 3 ศพในเวลาเพียง 2 วินาที เร็วจนทุกคนตกตะลึง ราวเสี้ยววินาทีที่ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ จากนั้นจึงบังเกิดความโกลาหลฝูงคนที่อยู่รอบ ๆ ต่างตื่นกลัวเสียขวัญ 3 ใน 12 คนบนทางเดินแคบ ๆ กลายเป็นศพไปแล้ว ที่เหลืออีก 9 คนเริ่มวิ่ง 4 คนวิ่งไปข้างหน้า อีก 5 คนผงะจากศพแล้ววิ่งย้อนกลับทางเดิม ชนกับคนที่กำลังสวนทางมา ฉากความอลหม่านและเสียงหวีดร้องเกิดขึ้นต่อหน้ามือปืนซุ่มยิงที่อยู่ห่างไปไม่ถึง 35 เมตร

นัดที่ 4 เจาะศีรษะชายใส่สูท แต่นัดที่ 5 พลาดเป้าหมาย หัวกระสุนเซียร่า แมทช์คิงเฉียดไหล่หญิงคนหนึ่งลงไปในสระน้ำพุ มือปืนขยับปากกระบอกปืนเล็กน้อย แล้วระเบิดกระสุนนัดที่ 6 เจาะสันจมูกชายอีกคนจนสมองกระจุย

มือปืนไรเฟิลหยุดยิง

ร่างหลบต่ำหลังผนังอาคารที่จอดรถ คลานถอยหลังไปได้เมตรเดียว ฉุนกลิ่นดินปืน หูอื้อแต่ก็ยังได้ยินเสียงหวีดร้องของพวกผู้หญิง เสียงผู้คนวิ่งกันพล่าน รถหลายคันบนถนนข้างล่างชนกัน *ใจเย็น ตอนนี้จบแล้ว ต้องออกจากที่นี่* เขาพูดกับตัวเองขณะนอนคว่ำ กวาดปลอกกระสุนกองรวมกัน ปลอกทองเหลืองเลคซี้ตี้แวววาวอยู่ตรงหน้า ช้อน 5 ปลอกขึ้นจากพื้นด้วยมือในถุงมือ แต่ปลอกที่ 6 กลิ้งลงช่องรอยต่อที่พื้นอาคาร ลึก 20 เซ็นต์เศษ ๆ กว้างแค่เซ็นต์กว่า ๆ ได้ยินเสียงมันกระทบข้างล่างชัดเจน

เอาไงดี
ทิ้งไว้นั่นแหละ
ไม่มีเวลาแล้ว

เขายัดทั้ง 5 ปลอกลงกระเป๋าเสื้อโค้ตกันฝน คลานถอยหลังโดยใช้ปลายเท้า แขนท่อนล่าง และหน้าท้อง นอนฟังเสียงร้องตื่นตระหนกอีกชั่วอึดใจ ก่อนจะคุกเข่าชันตัวลุกขึ้นยืน เร่งฝีเท้าเดินกลับย้อนทางเดิม ย่ำบนพื้นคอนกรีตและแผ่นไม้กระดานซึ่งปูเป็นทางเดิน ลอดใต้เทปเหลืองดำ

ถึงรถมินิแวนใช้ผ้าห่อปืนไรเฟิลที่ยังอุ่นแล้วปิดประตู ชำเลืองมิเตอร์เหลือเวลาอีก 44 นาที เขาติดเครื่อง ถอยหลังแล้วเดินหน้าลงตามทางลาดสู่ทางออกที่ไม่มีคนเฝ้า เลี้ยวเข้าถนนหลังห้างสรรพสินค้า พอลอดใต้ไฮเวย์จึง

SAMPLE

ได้ยินเสียงไซเรนจากรถที่กำลังมุ่งหน้าไปทิศตะวันออก เขาถอนใจด้วยความโล่งอกขณะตรงไปยังทิศตะวันตก

แฝงตัวอย่างแนบเนียน ยิง 6 นัด ตาย 5 ศพ ลอบหนีออกมาได้สำเร็จ

เขายิ้มออกทันที จากสถิติทางทหารอันยาวนานแสดงให้เห็นว่า ทหารราบของกองทัพสมัยใหม่ใช้กระสุนทุก ๆ 15,000 นัดสังหารข้าศึกได้ 1 คน แต่นักซุ่มยิงที่มีความชำนาญทำผลงานได้ดีกว่าอย่างเทียบกันไม่ได้ ดีกว่าถึง 12,500 เท่า พลซุ่มยิงใช้กระสุนทุก 1.2 นัดต่อการปลิดชีพข้าศึก 1 คน 1 ศพ ต่อกระสุน 1.2 นัดโดยเฉลี่ย เช่นเดียวกับกรณี 6 นัดเก็บได้ 5 ศพ คณิตศาสตร์ง่าย ๆ หลายปีหลังจากผ่านการฝึกเป็นพลซุ่มยิงในกองทัพ เขาสามารถทำคะแนนเฉลี่ยตามที่ครูฝึกคาดหวังทุกประการ พวกนั้นคงปลื้มน่าดู

แต่พลซุ่มยิงพวกนั้นถูกฝึกมาเพื่อสังหารข้าศึกในสมรภูมิ ไม่ใช่เพื่อก่ออาชญากรรมกลางเมือง และเนื่องจากไม่ใช่สมรภูมิ ผลกระทบจึงเกิดขึ้นเร็วตามคาด และคำว่า *ลอบหนีออกมาได้สำเร็จ* ก็ไม่น่าจะใช้ได้ในกรณีนี้ สื่อมวลชนตอบสนองเหตุการณ์ทันควัน แต่ไม่แปลกเพราะเหตุเกิดนอกหน้าต่างตึกสำนักงานย่อยของสถานีโทรทัศน์เอ็นบีซี และก่อนที่ผู้เห็นเหตุการณ์หลายสิบคนจะโทรแจ้งเหตุไปยัง 911 พร้อม ๆ กัน มีเหตุการณ์สองอย่างเกิดขึ้นอย่างแรก กล้องมินิแคมทุกตัวของเอ็นบีซีเริ่มทำงาน ช่างกล้องรีบคว้ามันขึ้นมาจับภาพเคลื่อนไหวเบื้องล่างผ่านทางหน้าต่าง อย่างที่สอง แอนน์ ยาห์นีเริ่มซักซ้อมบทเตรียมนำเสนอข่าวด่วนเป็นครั้งแรกในฐานะผู้ประกาศข่าวท้องถิ่น ถึงจะตัวสั่นและรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน แต่นี่ถือเป็นโอกาสทองของเธอ จึงเริ่มร่างคำพูดโดยกำหนดประเด็นจากข้อมูลที่ได้มา หลายคำโผล่ขึ้นมาในสมอง *มือปืนซุ่มยิง คลั่ง สังหารโหด* แต่ยาห์นีนึกภาพคำสุดท้ายได้ชัดที่สุด *สังหารโหด* มันสื่อถึงวิธีการฆ่าแบบส่งเดช ป่าเถื่อน เย็นชา ไร้ความรู้สึก และปราศจากเหตุจูงใจ จึงเหมาะเจาะกับเหตุการณ์นี้ แต่ใช้เป็นคำบรรยายใต้ภาพไม่ได้ ถ้าเปลี่ยนเป็น *สังหารหมู่* น่าจะดีกว่า หรือ *ฆาตกรรมหมู่เย็นวันศุกร์*

SAMPLE

หรือจะเป็น *สังหารหมู่ในชั่วโมงเร่งรีบ* เธอวิ่งไปที่ประตูพลางนึกหวังให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายกราฟิกพบคำตอบ

ปรากฏการณ์อีกอย่างที่ไม่พบในสมรภูมิคือการบังคับใช้กฎหมายในเขตเมือง โทรศัพท์มือถือหลายสิบเครื่องต่อมาที่เบอร์ 911 ราวกับไฟต้นคริสต์มาสสว่างพรึ่บพร้อมกัน ในเวลาเพียง 40 วินาที รถตำรวจท้องที่ เจ้าหน้าที่กู้ชีพ ทีมแพทย์ และรถพยาบาล บึ่งออกจากจุดประจำการพร้อมเสียงไซเรนและแสงวับวาบ ทุกคันได้รับคำสั่งให้ออกปฏิบัติการร่วม เช่นเดียวกับตำรวจฝ่ายสืบสวนและทีมตรวจสถานที่เกิดเหตุ ข้อมูลเบื้องต้นไม่ชัดเจนเพราะสายที่โทรเข้ามาแจ้งเหตุยังอยู่ในอาการตกใจ และเนื่องจากเป็นคดีอุกฉกรรจ์ หัวหน้างานสืบสวนคดีอาชญากรรมร้ายแรงจึงได้รับมอบหมายให้ควบคุมสั่งการชั่วคราว เอเมอร์สันเป็นตำรวจมือดี ทำงานกับกรมตำรวจมานาน 20 ปีโดยไต่เต้าจากงานสายตรวจ ทันทีที่ได้รับแจ้งเขาก็ควบรถหลบหลีกการจราจรที่ติดขัดและบริเวณจุดก่อสร้าง เจ้าตัวยังไม่ได้รับแจ้งรายละเอียดว่าเป็นเหตุปล้นทรัพย์ ยาเสพติด ดวลปืน หรือก่อการร้าย แต่เขาเป็นคนเยือกเย็น แม้กระทั่งตอนนี้อัตราการเต้นของหัวใจยังต่ำกว่า 150 เขาเปิดช่องสื่อสารกับเจ้าหน้าที่ศูนย์ 911 หวังจะได้ข้อมูลเพิ่มเติมระหว่างเดินทางไปที่เกิดเหตุ

“ล่าสุดมีคนใช้มือถือแจ้งเข้ามา” เจ้าหน้าที่ศูนย์รายงาน

“ใคร” เอเมอร์สันถาม

“โทรจากสำนักงานสัสดีหน่วยนาวิกโยธิน”

“เขาเห็นเหตุการณ์หรือเปล่า”

“เปล่า ตอนเกิดเหตุเขาอยู่ในตึก แต่ตอนนี้ออกมาแล้ว”

เอเมอร์สันกัดฟันกรอด รู้ตัวว่าไม่ใช่คนแรกที่ไปถึงสถานที่เกิดเหตุ น่าจะรั้งท้ายด้วยซ้ำ เลยต้องการให้มีคนทำหน้าที่เป็นหูเป็นตาแทนเขา นาวิกโยธินรายนี้น่าจะทำได้

“ต่อสายมาเลย”

SAMPLE

ได้ยินเสียงคลิกและเสียงการทำงานของระบบอิเล็กทรอนิกส์ ก่อนจะเป็นเสียงกรีดร้องกลางแจ้ง เสียงน้ำพุกระจาย

“นั่นใคร” เขาถาม

เสียงจากปลายสายร้อนรนแต่ไม่ตื่นตระหนกปนกับเสียงลมหายใจ

“ผม จ่าสิบตรีเคลลี หน่วยบัญชาการนาวิกโยธินสหรัฐ ไม่ทราบว่าผมกำลังพูดสายกับใคร”

“เอเมอร์สัน กรมตำรวจ ผมกำลังเดินทางไปที่เกิดเหตุ ออกมาได้ 10 นาทีแล้ว เกิดอะไรขึ้น”

“มีผู้เสียชีวิต 5 ราย” เคลลีตอบ

“5 รายเลยเหรอ”

“ยืนยันได้”

บ้าฉิบ

“ที่บาดเจ็บล่ะ”

“เท่าที่เห็นไม่มี”

“ตาย 5 แต่ไม่มีคนเจ็บเลยเหรอ”

“ถูกต้อง”

เอเมอร์สันนิ่งอึ้ง เขาเคยเห็นการยิงคนตายในที่สาธารณะ แต่ไม่เคยเห็นคนตายล้วน ๆ โดยไม่มีคนเจ็บ การยิงในที่สาธารณะส่วนใหญ่มักมีคนเจ็บควบคู่กับคนตาย ปกติแล้วสัดส่วนคนเจ็บกับคนตายคือ 1 ต่อ 1 เป็นอย่างน้อย

“คุณแน่ใจนะว่าไม่มีคนเจ็บ” เขาถาม

“ครับ”

“ผู้เสียชีวิตเป็นใครบ้าง”

“พลเรือน ชาย 4 หญิง 1”

“บัดซบ!”

“ทราบแล้วเปลี่ยน” จ่าเคลลีใช้คำพูดเหมือนสื่อสารกันด้วยวิทยุ

“คุณอยู่ที่ไหน” เอเมอร์สันถามต่อ

“สำนักงานสัสดี”

SAMPLE

“เห็นอะไรบ้าง”

“ไม่เห็น”

“ได้ยินอะไรบ้าง”

“เสียงปืน 6 นัด”

“ปืนสั้นใช่ไหม”

“คิดว่าปืนยาว”

“ไรเฟิลเหรอ”

“น่าจะไรเฟิลประจุเอง ยิงเร็วมาก แต่ไม่อัตโนมัติเต็มตัว เหยื่อถูกยิงที่ศีรษะทั้ง 5 ราย”

มือปืนซุ่มยิง คนบ้าที่มีอาวุธสังหาร

“มือปืนหนีไปแล้วใช่ไหม” เขาถาม

“ไม่มีการยิงอีก” เคลลีตอบ

“มันอาจยังอยู่ที่นั่น”

“เป็นไปได้ คนแตกตื่นหนีเข้าที่กำบังกันหมด ส่วนใหญ่หลบเข้าหอสมุด”

“คุณอยู่ตรงไหน”

“หลังกำแพงลานน้ำพุ อยู่กับอีกสองสามคน” จ่าทหารตอบ

“มือปืนยิงจากไหน”

“ผมไม่แน่ใจ อาจในตัวอาคารจอดรถส่วนขยาย เห็นคนชี้ไปที่นั่น คงเห็นไฟแลบจากปากกระบอกปืน จากตรงนั้นเห็นเป้าหมายชัดเจน”

ทีนี้วุ่นแน่

“นักข่าวมากันแล้ว” เคลลีบอก

บ้าชะมัด เอเมอร์สันสบถในใจก่อนถาม

“คุณแต่งเครื่องแบบหรือเปล่า”

“เต็มยศ ทำงานที่นี่ต้องแต่งเครื่องแบบ”

“โอเค พยายามทำยังไงก็ได้ไม่ให้โกลาหลจนกว่าตำรวจจะไปถึง”

“ทราบแล้วเปลี่ยน”

SAMPLE

เสียงปลายสายถูกตัด เอเมอร์สันได้ยินเสียงหายใจของเจ้าหน้าที่ศูนย์วิทยุ *นักข่าว คนเสียสติกับไรเฟิล บ้าฉิบ บ้าสิ้นดี* ความเครียดเข้าเล่นงานเขาทันที ต้องใคร่ครวญอย่างรอบคอบและคาดการณ์ล่วงหน้าเหมือนทุกทีที่นักข่าวกับคนบ้าหิ้วไรเฟิลมารวมตัวกัน จากนั้นเปิดสวิตช์วิทยุเครือข่ายพร้อมฟังและสื่อสารกับรถเจ้าหน้าที่ทุกคัน

"ทุกคัน ฟังให้ดี" เขาพูดใส่ไมโครโฟน "นี่เป็นกรณีของคนบ้ารายเดียว มีอาวุธปืนยาว เข้าใจว่าเป็นปืนออโตเมติก คนร้ายกระหน่ำยิงจากอาคารจอดรถส่วนขยาย อาจจะยังอยู่ที่นั่นหรือหนีไปแล้ว ถ้าไม่เดินก็ใช้รถ ให้ทุกคันซึ่งอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุนอกระยะสิบช่วงตึกหยุดอยู่ที่นั่น ปิดล้อมถนนทุกสายห้ามผ่านเข้าออก ทั้งรถทั้งคนเดินถนน ห้ามเข้าออกทุกกรณี ส่วนคันที่อยู่ในระยะสิบช่วงตึกให้ตรงเข้าที่เกิดเหตุด้วยความระมัดระวังสูงสุด แต่อย่าปล่อยให้มันหนีไปได้ พลาดไม่ได้เด็ดขาด ต้องจับให้ได้ภายในวันนี้ ก่อนที่ซีเอ็นเอ็นจะถล่มเรา"

ชายในรถมินิแวนกดปุ่มรีโมตบนแผ่นกันแดด ประตูโรงรถม้วนขึ้น เขาเคลื่อนรถเข้าข้างใน ประตูเลื่อนลงมาปิด ดับเครื่องแล้วนั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนลงจากรถ ถอดรองเท้า เข้าห้องครัว ตบหัวสุนัขเบา ๆ แล้วเปิดทีวี

เจ้าหน้าที่กู้ชีพสวมเสื้อเกราะผ่านหลังหอสมุด 2 คนเข้าไปสำรวจคนบาดเจ็บ อีก 4 คนโผล่ออกด้านหน้าโดยวิ่งย่อตัวต่ำ ทะลุลานน้ำพุไปหลบหลังกำแพงกั้น คืบคลานเข้าหาศพ ก่อนจะยืนยันว่าทุกคนเสียชีวิตแล้วจริง และเพื่อความปลอดภัย เอเมอร์สันสั่งให้พวกเขานอนนิ่ง ๆ อยู่ข้างศพ ไม่จำเป็นต้องเสี่ยงจนกว่าการค้นหาตัวคนร้ายในอาคารจอดรถจะเสร็จสิ้น

SAMPLE

เอเมอร์สันจอดรถซ้อนคันห่างจากลานน้ำพุสองช่วงตึก สั่งนายตำรวจชั้นประทวนกำกับดูแลการตรวจค้นอาคารที่จอดรถ เริ่มจากชั้นบนด้านมุมตะวันตกเฉียงใต้ลงมา ผลการตรวจค้นตลอด 4 ชั้นไม่เจอใคร ส่วนที่เป็นอาคารจอดรถหลังเก่ามีปัญหา นอกจากอุปสรรคเรื่องความมืดแล้ว รถจำนวนมากยังจอดเต็มความจุ คนร้ายสามารถใช้เป็นที่ซ่อนตัวได้ทุกคัน อาจจะหลบอยู่ข้างใน ใต้ท้องรถ หรือหลังกระโปรงท้ายคันไหนก็ได้ แต่สุดท้ายก็ไม่พบเห็นผู้ใด ส่วนอาคารที่กำลังต่อเติมยังไม่มีไฟฟ้าใช้ จึงไม่มีรถมาจอด ตำรวจสายตรวจใช้ไฟฉายส่องตรวจทีละชั้นจนแน่ใจ

ไม่พบผู้ต้องสงสัย

นายตำรวจที่เป็นคนควบคุมการค้นหาสั่งเลิกปฏิบัติการในอาคารจอดรถ

"ทำดีมาก" เอเมอร์สันเอ่ยชม

จริง ๆ แล้วเรียกว่าโชคดีมากกว่า เพราะพวกเขาตรวจค้นจากมุมตะวันตกเฉียงใต้ไปทางข้างนอกโดยมองข้ามอีกฝั่งไป บริเวณมุมด้านตะวันออกเฉียงเหนือทั้งแถบจึงอยู่ในสภาพเดิมเหมือนก่อนเกิดเหตุทุกประการ เท่ากับตำรวจโชคดีตัดสินใจถูกที่ไม่ได้ตรวจอย่างละเอียด เลยไม่ไปทำลายหลักฐานที่คนร้ายทิ้งไว้

ยาห์นีรายงานข่าวนี้ไปแล้ว 11 ครั้ง แบ่งเป็นออกอากาศทั่วประเทศ 3 ครั้ง ข่าวท้องถิ่น 8 ครั้ง รู้สึกผิดหวังเล็กน้อยกับสัดส่วนที่ออกมา บรรณาธิการข่าวไม่มั่นใจว่าเธอทำได้ สร้างความกังขาให้กับเจ้าตัวเพราะเป็นคนอ่อนไหว พอเป็นเรื่องเกี่ยวกับความตายต้องเป็นข่าวใหญ่แน่ แต่เหตุนองเลือดครั้งนี้ไม่ได้เกิดในนิวยอร์ก แอลเอ หรือวอชิงตัน ดี.ซี. คนร้ายก็แค่คนเสียสติในเมืองเล็ก ๆ จึงไม่มีบุคคลสำคัญเข้ามาขวางทางมือปืนรายนี้

ถึงเวลา 19.00 น.ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มีผู้รับชมโทรทัศน์มากที่สุด ยาห์นีก็ยังไม่มีเนื้อหามากพอจะนำเสนอ ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า 5 คนที่ตายเป็นใคร ต้องรอให้ครอบครัวผู้ตายได้รับแจ้งอย่างเป็นทางการเสียก่อน ตำรวจถึงจะยอมเปิดเผยข้อมูล เธอจึงไม่รู้เบื้องหน้าเบื้องหลังว่าเหยื่อสังหารชายรายใดเป็นคน

SAMPLE

รักครอบครัว รายใดเคร่งศาสนา หญิงเคราะห์ร้ายคนนั้นเป็นแม่หรือภรรยาของใคร ทำได้แค่เก็บภาพผู้คนที่ถูกกันออกจากจุดเกิดเหตุห่างไปห้าช่วงตึกและถนนสาย 1 ช่างกล้องโทรทัศน์ถ่ายภาพอาคารจอดรถ ทุกคนเข้าใจว่ามือปืนหลบอยู่ที่นั่น

20.00 น. ภารกิจของเจ้าหน้าที่ตำรวจคืบหน้าไปมาก ลูกทีมของเอเมอร์สันบันทึกคำให้การพยานบุคคลหลายร้อยคน จ่าสิบตรีเคลลีแห่งหน่วยบัญชาการนาวิกโยธินสหรัฐยืนยันว่าได้ยินเสียงปืนทั้งหมด 6 นัด เอเมอร์สันเชื่อว่าเรื่องแค่นี้ทหารนาวิกโยธินไม่ผิดพลาดแน่ ชายคนหนึ่งเล่าว่าเขาเปิดโทรศัพท์มือถือไว้ระหว่างฝากข้อความเสียงให้เพื่อน หลังจากบริษัทผู้ดูแลระบบมือถือถอดเสียงที่บันทึกไว้ พบว่ามีเสียงปืน 6 นัดจริง แต่เจ้าหน้าที่ชันสูตรศพนับแผลกระสุนเข้าจาก 5 ศพได้เพียง 5 รูเท่านั้น แสดงว่ามี 1 นัดพลาดเป้า พยานคนอื่นไม่ค่อยแน่ใจแต่ยืนยันตรงกันว่าเห็นน้ำในสระกระจาย

เอเมอร์สันสั่งให้สูบน้ำออกจากสระน้ำพุทันที

งานนี้เป็นภาระของพนักงานกองดับเพลิง เริ่มจากติดตั้งไฟให้แสงสว่าง ปิดน้ำพุ เดินเครื่องปั๊มสูบน้ำประมาณ 80,000 แกลลอนทิ้งลงท่อระบายน้ำ ใช้เวลา 1 ชั่วโมงจึงแล้วเสร็จ

ช่วงเวลาเดียวกันนั้นเอง ทีมตรวจสถานที่เกิดเหตุใช้เครื่องวัดระยะระบบเลเซอร์หาวิถีกระสุนคร่าว ๆ คาดว่าจะได้หลักฐานที่น่าเชื่อถือมากที่สุดจากเหยื่อสังหารคนแรก สันนิษฐานว่าเขากำลังเดินจากขวาไปซ้ายข้ามลานน้ำพุ ขณะกระสุนนัดแรกพุ่งเข้าศีรษะ ผู้เคราะห์ร้ายรายอื่น ๆ อาจถูกยิงหลังจากนั้น ขณะขยับเคลื่อนตัวในลักษณะต่าง ๆ ที่คาดการณ์ได้ยาก พวกเขาจึงได้ข้อยุติว่า วิถีกระสุนต้องพิจารณาจากเหยื่อสังหารรายแรกเท่านั้น เนื่องจากศีรษะของศพกระจุย แต่ค่อนข้างชัดว่าหัวกระสุนเดินทางจากระดับสูงลงต่ำเล็กน้อยและทะลวงจากซ้ายไปขวา

SAMPLE

เจ้าหน้าที่คนหนึ่งลองไปยืนตรงจุดนั้น แล้วให้อีกคนถือหลอดดูดแนบข้างศีรษะคนแรก ทำมุมตามที่ศึกษาจากแผลกระสุนเข้าและออกในศพแรก จากนั้นเจ้าหน้าที่คนแรกเบี่ยงหนีจากหลอดดูดในมือคนที่สอง แล้วให้คนที่สามยิงเลเซอร์ผ่านหลอดดูด จุดแดงปลายลำแสงปรากฏให้เห็นที่มุมด้านตะวันออกเฉียงเหนือของอาคารจอดรถส่วนต่อขยายชั้นสอง ก่อนหน้านี้พยานหลายคนยืนยันว่าเห็นไฟแลบจากปากกระบอกปืนบริเวณนั้น การทดสอบทางวิทยาศาสตร์ยืนยันคำกล่าวอ้างของพวกเขา

เอเมอร์สันส่งทีมงานเข้าไปหาหลักฐานในอาคารจอดรถโดยไม่จำกัดเวลา กำชับว่าอย่ากลับออกมามือเปล่าเป็นพอ

20.30 น. ยาห์นีออกจากตึกของสถานีเอ็นบีซี นำช่างภาพคนหนึ่งไปยังจุดที่ตำรวจตั้งสิ่งกีดขวางไม่ให้ผ่านเข้าออก บริเวณนี้ห่างจากจุดเกิดเหตุห้าช่วงตึก เชื่อว่าเธอสามารถระบุชื่อผู้เสียชีวิตบางส่วนได้ด้วยวิธีคัดชื่อออก คนที่สมาชิกในครอบครัวยังไม่กลับบ้านอาจจะไปรอฟังข่าวกันที่นั่น ตากล้องเก็บภาพวิดีโอลงเทปความยาว 20 นาทีไว้แม้จะยังไม่มีข้อมูลประกอบ นอกจากเสียงร่ำไห้คร่ำครวญด้วยความตกตะลึง ผู้เห็นเหตุการณ์ต่างตกอยู่ในสภาพนิ่งอึ้งสะเทือนใจ ยาห์นีเริ่มทำงานอย่างเงียบ ๆ แล้วลงเอยด้วยอาการท้องไส้ปั่นป่วนและน้ำตา

อาคารจอดรถกลายเป็นขุมทรัพย์ล้ำค่าที่จะนำไปสู่การคลี่คลายคดี ห่างออกไปสามช่วงตึก ตำรวจสายตรวจกำลังบันทึกปากคำพยานรายหนึ่งซึ่งใช้อาคารแห่งนี้เป็นประจำ เขาให้การว่าขับรถขึ้นไปหาที่จอดบนชั้นสอง พบว่ามีช่องเดียวที่ว่างคือช่องจอดสุดท้าย แต่กลับมีกรวยจราจรสีส้มตั้งขวางไว้ เขาโกรธมากเพราะต้องวนไปหาที่จอดชั้นอื่น พนักงานเทศบาลยืนยันว่าเจ้าหน้าที่จะไม่นำกรวยจราจรไปวางตรงช่องสุดท้ายแน่นอน เพราะไม่มีเหตุผลที่จะทำแบบนั้น ตำรวจจึงเก็บกรวยใส่ถุงไปเป็นหลักฐาน นอกจากนี้มีกล้องวงจรปิดจับภาพบริเวณทางเข้าออกอาคารจอดรถ ตำรวจขอเทปวิดีโอจากห้องควบคุมไปตรวจสอบ พนักงานรายนี้ให้การว่า การก่อสร้างอาคารส่วนขยายหยุดชะงัก

SAMPLE